

placeno o 28 Kč 91 h. I kdyby bylo touto částkou vsutku přeplaceno, pak by prodlení s tak nepatrným nedoplatkem za daných okolností neodůvodňovalo zrušení smlouvy, protože žalované omlouvá, že platily více, ta okolnost, že jim v příkazovacím usnesení nebyla sdělena částka, kterou mají zaplatiti bernímu úřadu.

Čís. 9322.

Zákon ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n., o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách.

Mimo případy zákonem výčetno uvedené nesmí zákonné dávky pojišťovací býti žádným způsobem odňaty oprávněné osobě, a to ani z její vůle (postupem, zastavením) ani proti její vůli (zabavením).

(Rozh. ze dne 26. října 1929, R II 286/29.)

Vymáhající věřitel navrhl k vydobytí útrat sporu exekuci zabavením a příkázáním jedné třetiny pensijních požitků příslušejících dlužníku jako bývalému úředníku hospodářského družstva s tím obmezením, že dlužníku z celkových pensijních požitků musí zůstatí volný roční příjem 4.000 Kč. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle ustanovení § 46 zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. jest převod, zastavení a zabavení nároků pojištěnců a jejich příslušníků, jakož i dávek jen potud přípustné a právně účinné, stane-li se: a) k úhradě nároků osob, které mají zákonný nárok na výživu proti osobám oprávněným k požitkům podle předcházejících ustanovení tohoto zákona až do poloviny dávky, b) k úhradě záloh, které byly dány osobám oprávněným k požitku na jejich vlastní žádost zaměstnavatelem, nositelem pojištění, obcí neb jinou veřejnoprávní korporací na účet pojistných nároků po jejich nápadu, ale před jich poukázáním. V projednávaném případě nejde o tyto dva nároky, neboť, jak ze spisu krajského soudu Ck II a 165/26 jest zjištěno, jde o útraty sporu. Že dlužník spadá pod ustanovení tohoto zákona, vidno jest z ustanovení § 1 výše citovaného zákona. Bylo tedy návrh na povolení exekuce zamítnouti, poněvadž podle § 46 výše citovaného zákona zabavení pensijních požitků straňy povinné jest nepřípustné a právně neúčinné.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení odpovídá stavu věci i zákonu. Podle důvodové zprávy k vládnímu návrhu zákona ze dne 21. února 1929, čís. 26 sb. z. a n. o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách (tisk. 1706 posl. sněm. z r. 1928) odpovídá jeho § 46 doslovu § 19 a) zák. ze dne 25. června 1914, čís. 138 ř. zák. a § 139 zákona ze dne 9. dubna 1924, čís. 221 sb. z. a n. O prvním ustanovení (§ 19 a) zák. 138/

1914 ř. zák.) praví výborová zpráva čís. 2187 příloh k těsnop. protokolu poslanecké sněmovny XXI s. 1914, že má největší význam pro zajištění nezkrácených zaopatřovacích požitků pro zaměstnance a jejich pozůstalé, ježto prohlašuje čáky a nároky ze zákona — mimo jiné výjimky — za nezabavitelné a nepřevoditelné. Druhému ustanovení (§ 139 zák. čís. 221/1924 sb. z. a n.) dostalo se nynějšího doslovu změnou vládního návrhu (tisk. čís. 4186 posl. sněm. r. 1923) podle zprávy výboru sociálně politického a výboru rozpočtového (tisk. čís. 4795 posl. sněm. z r. 1924 str. 59) teprve v užším výboru sociálně politickém, a to proto, že vládní návrh, jenž v §§ 138 a 139 pod společným nadpisem »Neplatná ujednání o nároku« vyslovil, že »neplatná jsou ujednání, kterými nároky podle tohoto zákona jsou postupovány, zastavovány nebo zabavovány...«, vzbuzoval pochybnosti, zda je přípustná exekuce nikoli sjednaná, a byl tudíž pozměněn, by jakákoli pochybnost byla vyloučena. Naznačeným vývojem vzniku ustanovení § 46 se přímo vnucuje jeho výklad i v písemnictví zastávaný, že (mimo případy zákonem výčetmo uvedené, sem však nespádající) nesmí zákonné dávky pojišťovací žádným způsobem býti odňaty oprávněné osobě, a to ani z její vůle (postupem, zastavením) ani proti její vůli (zabavením). Správnosti tohoto názoru není ani na závadu, jak míní dovolací stížnost, nadpis § 46, neboť byl převzat ze zákona čís. 221/1924 sb. z. a n., kde byl ponechán v doslovu vládního návrhu, ačkoli obsah předpisu, k němuž se vztahoval, doznal, jak nahoře doličeno, podstatné změny. Z něho usuzovati, že měla býti vyloučena jen smluvní ujednání a nikoli též (nesjednané) exekuce, přičilo by se — tvůrci zákona jasně vyslovenému — účelu naznačené změny vládního návrhu. Obavy dovolací stížnosti, že by »podle tohoto výkladu vůbec nebylo možné na případně značný důchod pojištěnců cestou exekuční sáhnouti vyjma dva případy, že tito pojištěnci by měli volnou ruku se smluvně zavázati nebo jakýmkoliv způsobem se zadlužiti, aniž by věřitel, třeba sám největší chudák, měl možnost cestou exekuční tyto osoby donutiti ku zaplacení, že by nebylo snad ani možné exekuční vydobytí na těchto osobách trestním zákonem uložené pokuty atd., a že byly by tyto osoby v tomto směru takřka postaveny mimo zákon« jsou při jasném doslovu zákona a při zřejmém jeho úmyslu odvozaném z jeho vývoje, bez podstatného významu.

Čís. 9323.

Nestačí, dal-li doručovací orgán, nezastihnuv toho, komu měl býti rozsudek doručen, oznámku osobě v domě bydlící s tím, by ji dodala adresátu, až se vrátí. Lhůta k odvolání běží tu ode dne, kdy si adresát vyzvedl zásilku na poště.

(Rozh. ze dne 26. října 1929, R II 329/29.)

O d v o l a c í s o u d odmítl odvolání žalobkyně jako opožděné. **D ů v o d y:** Odvolání bylo podáno opožděně, neboť, jak předloženým spi-